

так ми

пустилися в незвичні мандри
до граней крайньої чутливості
до кінчика периферичного нейрона
що в'яже до душі ймовірність вічності

чи вчасно нам ще доплисти

до берегів отих незнаних островів
що навмання колись розбіглися
і заблукалися по океанах ?

чи вчасно — в ту обіцяну країну

де всі божки зневірені забуті ? де жерці
не в силі розгадати таємниці кам'яних
кумирів ? де міста спустошені не війнами
а просто часом що минає потайки навшпиньки ?

бо там були міста розкішні а на камені

не залишився камінь вітер віє сіркою й
піском на нас настирлива
чигає комашня з прадавнього минулого

удалині — немов зірвалась згряя

тих необхідних забобонів без яких
ніхто не вижив би й секунду нині.

Збірка « [Від острова до острова](#) », Видавництво Художньої Літератури «Дніпро» Київ, 1993.